



Arrest

nr. 203 550 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 augustus 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 augustus 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd gehoord op 8 juni 2015 en op 29 augustus 2017.

1.3. Op 31 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 7 november 1980. U bezit de Egyptische nationaliteit en u bent koptisch christen van religie. Uw beide ouders zijn overleden en u heeft drie zussen en een broer. Uw broer verblijft in Duitsland. Uw drie zussen zijn nog steeds in Egypte. Met uw zus S.(...) heeft u geen contact. Rond 2000 studeerde u af in handelswetenschappen. In 2009 werd u aangenomen als chauffeur bij het bedrijf 'Orascom', maar u werd ingezet bij het Belgische bedrijf 'Besix'.

Uw zus I.(...) verdween rond 2007. Ze had haar kleren meegenomen, waardoor jullie wisten dat ze was weggelopen. De volgende twee jaar hoorden jullie niets van haar. Rond 2009 trachtte zij opnieuw contact op te nemen met jullie gezin. Zij was intussen getrouwd met een moslim, H.(...), met wie zij twee dochters had. Ze was ook zelf recent tot de islam bekeerd en had de naam S.(...) aangenomen. Uw familieleden weigerden echter met haar om te gaan omdat ze was weggelopen en zich tot de islam had bekeerd. Enkel u hield contact. Jullie zagen elkaar sporadisch en soms gaf u haar geld. Haar financiële situatie was namelijk slecht. Haar man bracht blijkbaar weinig binnen en was bij misdaad betrokken. De komende drie en een half jaar bleef u op die manier in contact met I.(...). Na verloop van tijd besloot I.(...) echter haar man te verlaten. Initieel raadde u haar dat af gezien de mogelijke problemen die dat met zich mee zou kunnen brengen. Uiteindelijk regelde u toch dat de kerk haar in het geheim zou opvangen. Begin 2013 liep ze effectief weg en werd ze opgevangen door de kerk. Tot nu toe wordt zij door de kerk verborgen gehouden. Op 29 juni 2013 scheidde ze en na haar scheiding kon ze zich opnieuw officieel als christen laten registreren.

U had de scheiding op vraag van uw zus geïnitieerd op basis van een volmacht die uw zus u jaren voordien had gegeven. Al voor de scheiding had H.(...) het vermoeden dat u I.(...) had geholpen bij haar vertrek, maar door de volmacht was hij er na de scheiding zeker van. Vóór de scheiding was hij al een keer naar uw huis gekomen om naar I.(...) te vragen. Daarbij had hij u bedreigd. Na de scheiding kwam hij u nog verschillende keren bedreigen. Hierdoor begon u te vermijden in uw huis te verblijven en logeerde u bij vrienden of zelfs op uw werk. Ten gevolge van de problemen vroeg u op 5 juni 2013 via uw bedrijf een Belgisch visum aan en u kreeg dit op 26 juni 2013. Op 1 augustus 2013 verliet u vervolgens Egypte en u reisde per vliegtuig naar België. Op 5 augustus 2013 diende u een asielaanvraag in. U werd een eerste keer door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) gehoord op 8 juni 2015. U werd opgeroepen voor een tweede gehoor op 5 augustus 2016, maar u kwam niet opdagen. Daarom ging het CGVS op 31 augustus 2015 over tot een technische weigering. Vervolgens werd u asielaanvraag heropend.

Van uw bureaus in Egypte hoorde u dat er nog regelmatig mannen naar uw huis kwamen om u te zoeken. Ook begon H.(...) vanaf 2015 uw broer 'Is.(...)' en uw zus 'Iv.(...)' te bedreigen. Daardoor verliet uw broer in 2016 Egypte samen met zijn gezin en hij trok naar Duitsland. Uw zus 'Iv.(...)' leeft ondergedoken in Egypte maar zoekt ook Egypte te verlaten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een werkbadge van 'Orascom', een toegansbadge van 'arkan', vier geboorteaktes van uw zus I.(...), de scheidingsakte van I.(...), de overlijdensaktes van uw beide ouders, uw geboorteakte, de identiteitskaart van uw zus, een volmacht voor u van uw zus, de huwelijksakte van uw zus en het vonnis van de scheiding, een verklaring van de pastoor, een aanbevelingsbrief van 'Besix' en Belgische medische documenten.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Ter verduidelijking dient gezegd dat het CGVS in de huidige beslissing uw verklaringen over hoe uw zus I.(...) wegliep, vervolgens scheidde van haar man en daarop terugkeerde naar het

christendom op zich niet in twijfel trekt. De mate van uw eigen betrokkenheid bij deze kwestie en de problemen die u erdoor zou hebben gekregen kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst doen de volgende problemen zich voor in uw verklaringen over de beweerde gebeurtenissen:

Ten eerste zijn er twee problematische elementen in verband met de periode dat u en I.(...) opnieuw in contact kwamen. Zo valt het op dat u niet weet hoe I.(...) en H.(...) elkaar leerden kennen (zie gehoorverslag CGVS R.M.S.M.(...) dd. 08/06/2015 [CGVS 1], p. 18-19 en zie gehoorverslag CGVS R.M.S.M.(...) dd. 29/08/2017 [CGVS 2], p. 7). Het belang van haar huwelijk voor uw beweerde problemen in acht genomen is dat een opvallend gegeven. Dit lijkt trouwens een evidente vraag om te stellen wanneer iemand zijn zus na twee jaar terugziet en zij blijkt getrouwd te zijn (zie CGVS 1, p. 13, 16). Men kan dan ook verwachten dat u daarnaar zou hebben gevraagd, temeer gezien haar relaties wel degelijk ter sprake kwamen tussen jullie beiden (zie CGVS 1, p. 18-19). Verder is het opmerkelijk dat u zeer vaag bent over hoe vaak u I.(...) zag in de jaren vóór zij haar man verliet. U schatte eerst zeven keer maar zegt daarna dat het even goed tot 25 keer zou kunnen zijn geweest (zie CGVS 2, p. 11). Het is vreemd dat u dit niet concreter zou kunnen beschrijven.

Ten tweede valt het op hoe u consequent bent over de datum van de officiële scheiding in juni 2013, maar dat u variërende momenten geeft over wanneer I.(...) aan de kerk werd overhandigd. Een keer zei u vier of vijf maanden vóór de echtscheiding (zie CGVS 1, p. 21), wat dus zou neerkomen op januari of februari. Een andere keer zei u dat I.(...) werd overhandigd in april of mei (zie CGVS 2, p. 6), wat dus slechts één of twee maanden voor de scheiding is.

Ten derde kunnen uw verklaringen over hoe het I.(...) verging nadat ze wegliep van haar man moeilijk overtuigen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u nooit geweten te hebben op welke plaatsen de kerk haar onderbracht (zie CGVS 1, p. 3, 4, 21). Dat lijkt echter straf. Men moet daarbij immers in gedachten houden dat het over een lange periode gaat, toen al meer dan twee jaar (vergelijk met CGVS 1, p. 21 en CGVS 2, p. 6), dat u haar enigste contactpersoon bent buiten de kerk (zie CGVS 2, p. 9, 15) en dat u te vertrouwen bent, des te meer daar u al geruime tijd in België verbleef zodat het quasi onmogelijk is dat H.(...) of eventueel andere belagers via u te horen zouden krijgen waar de kerk haar hield. Ontdekking was immers de voornaamste reden voor de geheimhouding (zie CGVS 1, p. 21, 27). Aansluitend dient gezegd dat uw verklaringen hierover met elkaar enigszins botsen. Enerzijds benadrukt u de verregaande veiligheidsmaatregelen zoals de absolute geheimhouding van haar verblijfplaatsen (zie CGVS 1, p. 21, 27). Anderzijds blijkt tijdens uw tweede gehoor dat zij wel degelijk soms vertelt waar ze is en u kon dus enkele plaatsen noemen waar ze in het verleden heeft gezeten (zie CGVS 2, p. 14). Het grootste probleem hieromtrent is echter de zeer lange periode dat I.(...) al onderduikt volgens uw verklaringen, intussen al meer dan vier jaar. Men kan wel degelijk over 'onderduiken' spreken gezien haar verblijfplaatsen in principe geheim worden gehouden en gezien ze regelmatig naar elders wordt overgebracht uit angst voor ontdekking (zie CGVS 1, p. 21, 27 en zie CGVS 2, p. 15). Het spreekt voor zich dat dit geen situatie is die men op langere termijn kan of wenst vol te houden. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u dan ook gevraagd waarom de kerk haar niet op een vaste veilige plaats installeert of naar het buitenland zendt. Hierop antwoordde u dat u hoopt haar naar België te kunnen halen (zie CGVS 2, p. 14, 15), wat echter geen antwoord op de vraag is. Gevraagd waarom I.(...) niet naar een ander land kon worden gezonden antwoordde u dat u weinig vragen over haar stelde sinds u haar aan de kerk overdroeg (zie CGVS 2, p. 14). Dit is echter nog steeds geen antwoord en binnen het kader van uw relaas kan u bezwaarlijk onbetrokkenheid als argument aanvoeren: zoals reeds gezegd bent u de enige die nog contact met haar houdt en uw asielrelaas is volledig rond haar gecentreerd. Deze nochtans relevante vraag blijft dus onbeantwoord. Verderop specifiek gevraagd waarom de kerk haar niet op een verre veilige plaats vestigt in plaats van haar telkens te verhuizen, antwoordde u dat zo'n vrouwen telkens moeten verhuizen wanneer wordt vernomen dat mensen die plaatsen komen doorzoeken (zie CGVS 2, p. 15). Dit toont opnieuw aan hoe onpraktisch deze beweerde situatie is en het kan dan ook niet overtuigen dat de kerk na vier jaar nog steeds geen duurzamere oplossing zou hebben bedacht.

Ten vierde doen zich de volgende problemen voor bij uw verklaringen over uw belagers. Tijdens uw eerste gehoor werd u gevraagd hoe de man van I.(...) heette. U antwoordde 'H.(...)' en voegde uit eigen beweging toe dat u hem nooit hebt gezien (zie CGVS 1, p. 19). U formuleerde dit zeer omstandig: 'Ik heb hem nooit gezien ...' en 'Ik heb geen enkel contact met hem, ik heb hem nooit gezien'. Vervolgens werd u specifiek gevraagd of u hem nooit had gezien, waarop u eerst antwoordde 'helemaal niet'. Pas daarna sprak u de voorgaande verklaringen tegen en legde u uit dat hij verscheidene keren naar uw woning kwam met andere mensen (zie CGVS 1, p. 19). Het is uitermate bevreemdend dat u die keren

zou zijn vergeten dat H.(...) naar uw huis kwam en u daar confronteerde. Het mag immers duidelijk zijn dat dit de meest dramatische elementen in uw asielrelaas zijn (zie CGVS 1, p. 14, 22, 25 en CGVS 2, p. 16, 17, 18). Na bovenstaande uitspraken kan het dan ook niet overtuigen dat uw verklaringen over de keren dat H.(...) bij u thuis kwam hun oorsprong vinden in reële ervaringen. Aansluitend valt het op hoe het aantal mannen dat H.(...) vergezelde uiteenliep doorheen uw verklaringen. Tijdens uw eerste gehoor werd u gevraagd naar hoeveel man hem vergezelde toen hij de tweede en de derde keer bij u thuis kwam. U had het dan over 20 of 25 man en over tien man (zie CGVS 1, p. 25). Bij uw tweede gehoor vertelde u hoe hij initieel één keer kwam vóór het scheidingsproces op gang was en dat hij daarna telkens met vier of vijf man naar uw huis kwam (zie CGVS 2, p. 16). Uiteraard kan men geen volledig nauwkeurige verklaringen verlangen over gebeurtenissen van jaren geleden, maar in dit geval zijn de verschillen relevant omdat ze aanzienlijk verschillende situaties schetsen. In uw verklaringen in het kader van uw eerste gehoor is er sprake van een kleine meute aan uw deur, terwijl uit uw verklaringen in het kader van uw tweede gehoor blijkt dat H.(...) met slechts enkele kompanen kwam. Dat uw verklaringen hieromtrent zo uiteen lopen schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten vijfde is de datum van uw Belgische visumaanvraag opmerkelijk. U vermeldde verscheidene keren dat uw problemen werkelijk ernstig werden nadat de scheiding was voltooid (zie CGVS 2, p. 12, 16, 17, 20). De scheiding was een feit op 26 juni 2013 (zie vertaling document 16 in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier). Dan valt het op dat u uw Belgisch visum reeds aanvroeg op 5 juni 2013 (zie 'formulier A' over de visumaanvraag in het administratief dossier). Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van de causale link tussen uw beweerde problemen en uw vertrek uit Egypte.

Vervolgens moet gezegd dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zwaar wordt geschaad door uw houding ten aanzien van potentiële oplossingen. Indien u werkelijk de beweerde problemen zou hebben gehad moet men er van uitgaan dat u ook op een reële manier nadacht over potentiële oplossing vóórdat u overging tot de drastische stap van emigratie, waarbij u uw hele leven in Egypte achterliet. Dit blijkt echter niet uit uw verklaringen.

Ten eerste werd u gevraagd of u elders in Egypte kon gaan wonen om problemen te vermijden (zie CGVS 1, p. 28). Daarop antwoordde u dat ze u overal zouden vinden gezien u bij een verhuis uw identiteitskaart zou moeten tonen. 'Via mensen' zouden ze dat dan te weten komen. U kon verderop echter niet toelichten waarom en via wie H.(...) van uw nieuwe verblijfplaats zou horen.

Ten tweede werd u gevraagd of het niet mogelijk was de politie in te schakelen. Hierop zei u dat H.(...) niet lang genoeg aan uw deur bleef voor de politie om tussenbeide te komen (zie CGVS 2, p. 19). De vraag doelde uiteraard eerder op het indienen van een klacht. Specifiek daarnaar gevraagd antwoordde u dat H.(...) misschien iemand zou betalen om u iets aan te doen, of dat de politie dadelijk zou concluderen dat een kwestie tussen een christen en een moslim met staatsveiligheid te maken heeft en dan misschien zelfs u zou arresteren (zie CGVS 2, p. 19). Dit zijn echter louter hypothesen. Bovendien kan het bezwaarlijk overtuigen dat u zou nalaten de politie in te zetten tegen iemand die u herhaaldelijk met de dood bedreigde (zie CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 17) uit vrees dat hij u iets zou kunnen aandoen. Vervolgens werd u gevraagd waarom u de politie niet kon betrekken, gegeven dat u, volgens uw verklaringen, uw zaak kon stofferen met getuigenissen en een scheidingsvonnis dat de oorsprong van het probleem toelicht. Daarop zei u dat de politie u niet constant kan bewaken, dat H.(...) misschien heel boos zou worden en dat u de politie niet vertrouwde omdat jullie ervaring hebben dat ze jullie niet beschermen (zie CGVS 2, p. 19-20). Uw stelling dat de politie niet kan of wil tussenkomen blijft echter hypothetisch gezien u het volgens uw verklaringen niet probeerde. Men mag verwachten van iemand in de voorgehouden situatie dat hij meer moeite zou doen om politiebescherming te bekomen.

Ten derde werd u gevraagd of het mogelijk was te bemiddelen via de familie van H.(...) (zie CGVS 2, p. 20). Dan bleek duidelijk dat u deze mogelijkheid nog helemaal niet had verkend of overwogen. U suggereerde dat de familie van H.(...) toch niets zou kunnen doen en u stelde dat ze hun eigen zoon zouden helpen (zie CGVS 2, p. 20). Dit zijn opnieuw louter hypothetische stellingen. U voegde ook dadelijk toe totaal niet op de hoogte te zijn van de samenstelling van de familie (zie CGVS 2, p. 20).

Ter verduidelijking: het CGVS stelt niet dat bovenstaande pistes sowieso uw beweerde problemen zouden oplossen. Het is wél zo dat men, indien men uw problemen voor waar aanneemt, van u kan verwachten dat u die pistes zou hebben verkend en uitgeprobeerd. Het feit dat u dat kennelijk niet deed ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen.

Ten slotte is er nog het volgende opmerkelijke punt: U verhaalt hoe uw broer 'Is.(...) en uw zus Iv.(...) werden gevisieerd door H.(...) vanaf zo'n twee jaar na uw vertek (zie CGVS 2, p. 2, 3, 4), dus in de loop van 2015 (zie CGVS 2, p. 3). Dit wekt enigszins verbazing op. Indien men uw verklaringen volgt blijkt immers dat H.(...) zich niet laat beperken door rede, gematigdheid of praktische overwegingen. Volgens uw verklaringen bedreigde hij u immers herhaaldelijk met de dood (zie CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 17), bleef hij u nog zoeken tot 2015 (zie CGVS 1, p. 27), hoewel u al niet meer in Egypte verbleef sinds 1 augustus 2013 (zie CGVS 1, p. 8) en bedreigde hij uw broer en zus die nochtans met de hele kwestie niets te maken hebben (zie CGVS 2, p. 15, 20). De manifeste onredelijkheid van H.(...) in acht genomen moet gezegd dat het opmerkelijk is dat hij zou wachten tot 2015 met uw broer en zus te viseren. Toen was u immers al zo'n twee jaar vertrokken en dus buiten zijn bereik.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u uw persoonlijke problemen met H.(...) niet aannemelijk hebt gemaakt.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Omwille van al het bovenstaande wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitsdocumenten, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw werkdocumenten, de overlijdensaktes van uw ouders en uw medische documenten ondersteunen uw identiteit, uw gezinssituatie, uw gezondheidstoestand en uw werk. Het CGVS stelt deze elementen niet in vraag. De identiteitskaart en geboorteaktes van I.(...) en de documenten rond het huwelijk en de scheiding van I.(...) inclusief de volmacht ondersteunen haar huwelijk, haar scheiding en haar teruggedraaide bekering. Het CGVS trekt deze elementen in de huidige beslissing evenmin in twijfel. Enkel de verklaring van de pastoor ondersteunt uw persoonlijke problemen. Dit is echter een document van gesolliciteerde aard waardoor de bewijswaarde ervan beperkt is. Dit kan dan ook niet opwegen tegen alle bovenstaande bevindingen die u vluchtrelaas ondergraven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een uiteenzetting van voorgaande wetsartikelen en rechtsbeginselen en overloopt vervolgens de motivering van de bestreden beslissing.

Aangaande het feit hoe de zus van de verzoeker haar man leerde kennen, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan het feit dat de verzoeker juist precies is maar geen informatie kan geven die hij niet weet. Niemand van de familie wist waar de zus van de verzoeker naartoe was nadat ze is weggelopen. Hij citeert uit beide verhoren en meent dat hieruit blijkt dat zijn zus hem geen details verteld heeft over hoe ze haar man leerde kennen. Verder geeft hij aan dat de verhouding tussen moslims en christenen ook heel moeilijk ligt in Egypte. Er moeten volgens hem bij zijn zus ook persoonlijke redenen hebben gespeeld om deze details niet mee te delen. Hij legt verder uit dat wanneer iemand zoals verzoeker aangesproken wordt door een persoon in nood, deze dan ook niet de reactie heeft om over details door te vragen. Aangezien de ontmoetingen ook kort waren op publieke plaatsen zoals in een metrostation, op straat of in het park, kon enkel de essentie worden overgebracht. Bovendien ziet verzoeker niet in waarom dit punt relevant is voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Het feit dat hij deze details aan het CGVS niet kan vertellen, betekent volgens verzoeker niet dat hij niet betrokken was bij het helpen van zijn zus.

Aangaande de ontmoetingen van verzoeker en zijn zus voor de feitelijke scheiding, stelt verzoeker dat hij ook hier enkel kan meedelen wat hij weet. Hij citeert bepaalde van zijn verklaringen gedaan tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS en meent dat het duidelijk blijkt dat hij niet precies weet hoeveel keer hij zijn zus geld gaf. Hij hield het naar eigen zeggen ook niet bij. Op het interview voelde hij zich dan ook gedwongen om een getal te zeggen. Verzoeker herhaalt dat hij zijn zus regelmatig geld gaf omdat hij wist dat zijn zus anders geslagen zou worden. Het feit dat hij geen precies getal kan geven, doet geen afbreuk aan het feit dat hij zijn zus steunde en dat haar man hiervan op de hoogte was.

Aangaande het tijdstip dat de zus van de verzoeker aan de kerk werd overhandigd, duidt verzoeker aan dat hij consistent is over de datum van de echtscheiding door het feit dat hij daar officiële documenten van heeft. De verklaringen over het overhandigen aan de kerk variëren omdat hij het niet precies wist tijdens het eerste gehoor van 8 juni 2015. Hij stelt ook verrast te zijn geweest door deze vraag daar hij niet wist dat hij zo precies zou moeten antwoorden. Waarschijnlijk is deze onwetendheid ingegeven door het feit dat verzoeker tijdens het eerste interview geen raadsman had. Hij werd dan ook niet gewezen op het belang van een heel precieze chronologie. Doordat de protection officer verder doorvroeg gaf verzoeker bij benadering een antwoord. Tijdens het tweede gehoor dat op datum van 29 augustus 2017, ruim twee jaar na het eerste verhoor, stelt verzoeker voorbereid te zijn en hij de tijd had om de chronologie op een rijtje te zetten. Hij benadrukt ook steeds consequent geweest te zijn over het feit dat zijn zus I. voor de echtscheiding aan de kerk werd overhandigd. Daarnaast is verzoeker formeel: zijn zus begint te vertellen over haar problemen in januari of februari van 2013 en in april of mei 2013 werd ze aan de kerk overhandigd om onder te duiken. Het feit dat hij tijdens het eerste gehoor een verkeerde schatting maakte over de datum van overhandiging van zijn zus aan de kerk doet luidens verzoeker geen afbreuk aan het feit dat de overhandiging voor de echtscheiding gebeurde en dat hij niet zou betrokken zijn bij de problemen van zijn zus.

Aangaande de situatie van zijn zus nadat ze bij haar man wegliep, geeft verzoeker vooreerst aan dat uit zijn verklaringen blijkt dat er inderdaad een strikte geheimhouding binnen de kerk is en dat hij effectief niet weet waar zijn zus is ondergedoken. De geheimhouding is van belang voor zowel de veiligheid van verzoeker als die van zijn zus. Zelfs nu verzoeker in België is, wil zijn zus haar verblijfplaats niet meedelen. Ze hebben contact met elkaar, maar op vragen van verzoeker over haar verblijfplaats, antwoordt ze niet omdat de kerk haar dit vroeg. Verder benadrukt verzoeker dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn zus nog steeds van plaats naar plaats moet verhuizen. Ze deelt hem haar locatie dan ook niet concreet mee en houdt het algemeen. Gelet op deze twee factoren is het luidens verzoeker dan ook moeilijk af te leiden waar ze verblijft. Vervolgens deelt verzoeker mee dat de plaatsen die hij verder opnoemt algemeen gekende plaatsen bij de christenen zijn waar mensen met problemen worden ondergebracht. Anders dan het Commissariaat-generaal meent, kan verzoeker niet concreet bevestigen

dat zijn zus daar in het verleden verbleven heeft. Hij denkt dat het wel mogelijk is dat ze daar is geweest maar kan het niet met zekerheid bevestigen en een datum geven. Dit blijkt dan ook uit de algemene bewoordingen waarmee hij op de vraag antwoordt. Verzoeker citeert hiertoe uit het gehoorverslag. Ten tweede, zo vervolgt verzoeker, overschat het CGVS duidelijk de macht van de kerk in Egypte. Onder verwijzing van rapporten als US Department of State en Human Rights Watch stelt verzoeker dat christenen een religieuze minderheid zijn die onderdrukt worden en er, hoewel er *de jure* rechten zijn voor alle erkende godsdiensten in Egypte, er *de facto* geen sprake is van een gelijke behandeling. In een staat waar de christelijke minderheid onderdrukt wordt, kan er luidens verzoeker dan ook niet verwacht worden dat de kerk een duurzame oplossing zou kunnen vinden voor alle christelijke vrouwen die ondergedoken leven. Hij voegt hier nog aan toe dat in sommige gevallen mensen al 10 jaar door de kerk verborgen gehouden worden zonder echte oplossing. Verzoeker verwijst tevens naar een artikel van World Watch Monitor aangaande de ontvoeringen van christelijke vrouwen en meisjes door extremisten.

Aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent verzoekers verklaringen over zijn belagers, is verzoeker de mening toegedaan dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan het feit dat hij zijn eerste gehoor aflegde zonder advocaat, wat voor hem een bijkomende stress met zich meebracht. Verzoeker stelt dat hij de vraag niet volledig begreep en dacht dat de vraag betrekking had op het tijdstip voor het eerste contact met zijn zus. Dit samen met de stress van een gehoor leidde dan ook tot een ongelukkige formulering. Hij geeft aan dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij de chronologie niet precies meer voor ogen had op dat moment en meent dat hij het recht heeft om zijn verklaring te wijzigen indien hij iets niet duidelijk heeft vermeld. Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat het aantal belagers in het eerste en het tweede gehoor uiteenloopt. Door het feit dat er achter de belagingen geen systematiek naar tijd, plaats of het aantal personen zat, kunnen de verklaringen van verzoeker uiteenlopen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een uiteenzetting van dr. M. Jelicic van de universiteit van Maastricht aangaande getuigen van feiten die zich jaren geleden afspeelden en de geheugenvervorming die ermee gepaard kan gaan. Hij leidt hieruit af dat het van het CGVS onredelijk is om hieruit kwade trouw te zoeken en te stellen dat verzoeker ongeloofwaardig is. Het gaat hier namelijk over gehoren die zich ruim twee en vier jaar na de feiten afspelen. Geheugenvervorming is dan volgens verzoeker ook niet uit te sluiten. Ondanks het wisselend aantal belagers en een lichte variatie in tijdstippen, volhardt verzoeker dat zijn verklaringen consistent blijven en gebaseerd op reële gebeurtenissen.

Aangaande de datum van de visumaanvraag, bevestigt verzoeker dat hij een visum aanvraag een maand voor de datum van de echtscheiding. Hij licht toe dat hij dit deed uit voorzorg, omdat hij wist dat H., door zijn volmacht, er achter zou komen dat hij zijn zus heeft helpen onderduiken en vervolgens uit het echt te scheiden.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent verzoekers houding ten aanzien van potentiële oplossingen, volhardt verzoeker dat hij zich niet elders in Egypte kan vestigen daar er in Egypte een grote sociale controle is en dat die zaken snel rondgaan in de buurt. Gelet op de moeilijke positie van christenen in Egypte, zal de buurt weten dat er een persoon is komen wonen die christen is, die werkt als chauffeur bij een gekend bedrijf. Hij beklemtoont dat zijn belagers hem ook al op zijn werk kwamen opzoeken nadat hij bij vrienden bleef logeren en dus thuis niet te vinden was. Hij stelt zelfs op zijn werk te hebben geslapen om aan de belagers te ontkomen. Verder geeft verzoeker aan dat het inschakelen van de politie evenmin een oplossing is. Hij licht toe dat het immers algemeen bekend is dat de politie vaak nalaat op te treden ter bescherming van de christenen in Egypte. Hij verwijst en citeert hiertoe naar en uit rapporten van de US Department of State, Amnesty International en World Watch Monitor. Daarnaast herhaalt verzoeker dat hij vreesde dat indien hij klacht ging indienen, zijn problemen nog groter zouden worden. Wat de bemiddeling betreft, meent verzoeker dat het CGVS voorbij gaat aan het feit dat hij niet bij machte is om alleen met de hele familie van H. te onderhandelen. De familie van verzoeker houdt immers geen contact met I. omdat ze zelf bang zijn om door haar problemen te krijgen. Daarnaast werd verzoeker ook door andere familieleden van H. bedreigd, zoals zijn neven. Verzoeker voelde zich alleen dan ook niet opgewassen tegen de familie van H. en overwoog evident geen bemiddeling. Onder verwijzing van een rapport van de US Department of State en de informatie van het CGVS duidt verzoeker aan dat de bemiddeling tussen christenen en moslims voor problemen zorgt. Hij is de mening toegedaan dat het tegenstrijdig en manifest onredelijk dat het CGVS enerzijds erkent dat de bovenstaande pistes de problemen van verzoeker niet kunnen oplossen en hem anderzijds verwijten dat hij deze oplossingen niet geprobeerd heeft.

Wat betreft de bedreigingen van H. aan zijn broer en zus, stelt verzoeker dat het CGVS de verkeerde conclusies trekt. H. viseerde immers zijn familie nadat hij wist dat verzoeker het land verlaten had. Het feit dat ook andere familieleden het land verlaten of onderduiken onderstreept des te meer de geloofwaardigheid en de relevantie van het probleem van verzoeker.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat hij voldaan heeft aan de bewijslast die op hem rust en zijn verklaringen geloofwaardig zijn.

Hij benadrukt tevens dat de situatie van koptische christenen in Egypte uiterst problematisch is en verwijst in dit verband naar en citeert uit een rapport van World Watch Monitor en informatie van het CGVS.

Verzoeker verwijst voorts naar het arrest nr. 195 228 van 20 november 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin het principe aangaande artikel 48/4, §2, b) helder wordt uiteengezet. Verzoeker onderstreept dat ook hij aan een risico wordt blootgesteld die specifiek van aard is, waarbij het ook gaat om een specifieke schade. Door het feit dat verzoeker een koptische christen is, is hij een specifiek doelwit voor aanslagen, die een gevaar inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit. Onder verwijzing van voormelde informatie aangaande de situatie van koptische christenen in Egypte, duidt verzoeker aan dat de golf van geweld tegen de koptische christenen in Egypte onverbiddeijk blijft doorgaan.

Verder benadrukt verzoeker dat de actuele veiligheidssituatie in Egypte algemeen aan het verslechteren is. Hij geeft aan dat de rapporten waarop het CGVS zich baseert geen rekening houdt met de actuele gebeurtenissen die blijken uit recente nieuwsberichten. Hij verwijst naar persartikelen van juli, oktober en november 2017 waaruit verschillende aanslagen blijkt en meent dat er wel degelijk sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt over te gaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus. Uiterst ondergeschikt verzoekt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.1.2. Bij het verzoekschrift worden de volgende stavingsstukken gevoegd:

- (1) US Department of State, *"Egypt 2016 international religious freedom report"*, 2016
- (2) Human Rights Watch, *"Egypt Country Summary"*, januari 2017
- (3) World Watch Monitor, *"Egypt: ex-kidnapper admits 'they get paid for every Coptic Christian girl they bring in'"*, 14/09/2017
- (4) M. JELICIC, *"Wanneer getuigen zich gebeurtenissen van jaren geleden proberen te herinneren"*, 19/05/2014
- (5) Amnesty international, *"Report 2016/2017, The state of the world's human rights"*, p. 145- 150
- (6) World Watch Monitor, *"Egypt: the public spectacle of a slain Coptic priest"*, 13/10/2017
- (7) World Watch Monitor, *"ISIS 'the greatest preacher for Christianity in the world'"*, 21/11/2017
- (8) Arrest nr. 195.228 van 20/11/2017 van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen
- (9) World Watch Monitor, *"Four more Copts killed in 'most aggressive campaign in history of modern Egypt'"*, dd. 07/07/2017
- (10) NY Times, *"Militants kill 305 at sufi mosque in Egypt's deadliest terrorist attack"*, 24/11/2017
- (11) Egypt Today, *"Timeline of terrorist attacks on Egyptian worshippers 2016-2017"*, 25/11/2017

2.1.3. Op 22 februari 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aanvullende nota bij samen met de volgende persartikelen:

- (1) World Watch Monitor, *"Machine-gun ambush kills Christians leaving church near Cairo"*, 29/12/2017
- (2) New York Times, *"Gunmen attack Cairo Church, Killing at least 9"*, 29/12/2017

2.2. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van

State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek van verzoekster om internationale bescherming in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom de verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd omdat, ofschoon de verklaringen van verzoeker over hoe zijn zus I. wegliep, vervolgens scheidde van haar man en daarop terugkeerde naar het christendom op zich niet in twijfel worden getrokken, de mate van verzoekers eigen betrokkenheid bij deze kwestie en de problemen die hij erdoor zou hebben gekregen echter niet kunnen overtuigen. Vooreerst doen er zich verschillende problemen voor in zijn verklaringen over de beweerde gebeurtenissen. Zo valt het op dat verzoeker niet weet hoe I. en H. elkaar leerden kennen, hij variërende momenten geeft over wanneer I. aan de kerk werd overhandigd, zijn verklaringen over hoe het I. verging nadat ze wegliep van haar man moeilijk overtuigen, zijn verklaringen over zijn belagers niet eensluidend zijn, en verzoeker zijn Belgisch visum reeds aanvroeg op 5 juni 2013 terwijl de scheiding, waarna zijn problemen ernstig werden, een feit was op 26 juni 2013. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas zwaar geschaad wordt door zijn houding ten aanzien van potentiële oplossingen, zoals zich elders vestigen in Egypte, de politie in te schakelen of beroep doen op bemiddeling met de familie van H. Voorts wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het opmerkelijk is dat H. zou wachten tot 2015 met zijn broer en zus te viseren, terwijl verzoeker reeds twee jaar eerder vertrokken was. Daarnaast wordt vastgesteld dat, hoewel de situatie voor koptische christenen actueel zorgwekkend is, het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas bijbrengt, wordt gesteld dat deze voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen wijzigen. Tot slot besluit de commissaris-generaal dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 oktober 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de

Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen niet toelaten om in zijn hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Net als de commissaris-generaal verduidelijkt de Raad dat verzoekers verklaringen over hoe zijn zus I. wegliep, vervolgens scheidde van haar man en daarop terugkeerde naar het christendom op zich niet in twijfel getrokken wordt. De mate van eigen betrokkenheid van verzoeker bij deze kwestie en de problemen die hij erdoor zou hebben gekregen, kunnen echter niet overtuigen.

Zo wijst de commissaris-generaal er vooreerst terecht op dat verzoeker niet weet hoe I. en H. elkaar leerden kennen, terwijl hun huwelijk een belangrijk gegeven betreft in verzoekers beweerde problemen. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat zijn zus hem geen details verteld heeft over hoe zij haar man heeft leren kennen. Hij wijst op de moeilijke verhoudingen tussen moslims en christenen in Egypte en meent dat zijn zus wellicht ook omwille van persoonlijke redenen geen details meegedeeld heeft. Hijzelf, zo vervolgt hij, had niet de reactie om over details door te vragen en benadrukt dat de ontmoetingen kort waren en op publieke plaatsen doorgingen.

Verzoeker slaagt er echter niet in te overtuigen. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, lijkt het een evidentie te vragen hoe ze elkaar hebben leren kennen wanneer iemand zijn zus na twee jaar terugziet en zij blijkt getrouwd te zijn. Men kan dan redelijkerwijs ook verwachten dat verzoeker, indien zijn zus dit zelf niet spontaan naar voren bracht, daarnaar zou hebben gevraagd, temeer gezien haar relaties wel degelijk ter sprake kwamen tussen hen beiden (adm. doss., stuk 32, gehoorverslag 8 juni 2015, p. 18-19) en verzoeker zelf aangeeft dat de verhouding tussen moslims en christenen in Egypte heel moeilijk ligt. Dat hun ontmoetingen kort waren en op publieke plaatsen plaatsvonden, doet hieraan geen afbreuk.

Verder stelt de commissaris-generaal dat het opmerkelijk is dat verzoeker zeer vaag is over hoe vaak hij I. zag in de jaren vóór zij haar man verliet. Hij schatte eerst zeven keer maar zegt daarna dat het even goed tot 25 keer zou kunnen zijn geweest (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 29 augustus 2017, p. 11). Verzoekers uitleg dat hij niet precies wist hoeveel keer hij zijn zus geld gaf en hij tijdens het interview zich gedwongen voelde om een getal te zeggen, biedt geen verschoning voor het feit dat hij de ontmoetingen met zijn zus niet concreter kan beschrijven, zeker gelet op de context waarin ze elkaar ontmoetten. Zo kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker, die zijn tot de islam bekeerde zus en die hem in nood om geld vroeg, concreter kan aangeven hoeveel keer hij haar geholpen heeft.

De Raad treedt de commissaris-generaal voorts bij waar deze stelt dat het opvalt hoe consequent verzoeker is over de datum van de officiële scheiding in juni 2013, maar dat hij variërende momenten geeft over wanneer I. aan de kerk werd overhandigd.

Verzoekers uitleg dat hij duidelijk verrast werd door deze vraag en hij het tijdens het eerste gehoor niet precies wist, wijtend ook aan het feit dat hij toen geen raadsman had en niet gewezen werd op het belang van een heel precieze chronologie, maar hij tijdens het tweede gehoor goed voorbereid was, volstaat niet. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Het feit dat hij pas na enige reflectie en tussenkomst van een advocaat een juiste chronologie van de feiten weet te geven, duidt eens te meer de ongeloofwaardigheid van verzoekers betrokkenheid in deze kwestie aan. Het herhalen en het bevestigen van één versie van de verklaringen zoals verzoeker tracht te doen, namelijk dat zijn zus in april of mei 2013 aan de kerk werd overhandigd en niet in januari of februari, brengt dan ook geen soelaas. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Voorts duidt de commissaris-generaal op goede gronden aan dat verzoekers verklaringen over hoe het I. verging nadat ze wegliep van haar man, moeilijk overtuigen. Verzoeker herhaalt dat er een strikte geheimhouding is binnen de kerk en dat hij effectief niet weet waar zijn zus is, doch brengt hierbij geen concrete argumenten aan die het volgend motief van de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen: *“Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u nooit geweten te hebben op welke plaatsen de kerk haar onderbracht (zie CGVS 1, p. 3, 4, 21). Dat lijkt echter straf. Men moet daarbij immers in gedachten houden dat het over een lange periode gaat, toen al meer dan twee jaar (vergelijk met CGVS 1, p. 21 en*

CGVS 2, p. 6), dat u haar enigste contactpersoon bent buiten de kerk (zie CGVS 2, p. 9, 15) en dat u te vertrouwen bent, des te meer daar u al geruime tijd in België verbleef zodat het quasi onmogelijk is dat Hasan of eventueel andere belagers via u te horen zouden krijgen waar de kerk haar hield. Ontdekking was immers de voornaamste reden voor de geheimhouding (zie CGVS 1, p. 21, 27)."

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers verklaringen hierover met elkaar enigszins botsen. Zo benadrukt verzoeker tijdens zijn eerste gehoor de verregaande veiligheidsmaatregelen zoals de absolute geheimhouding van haar verblijfplaatsen (adm. doss., stuk 32, gehoorverslag 8 juni 2015, p. 21, 27), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor aangeeft dat zij wel degelijk soms vertelt waar ze is en hij dus enkele plaatsen kon noemen waar ze in het verleden heeft gezeten (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 29 augustus 2017, p. 14). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de plaatsen die hij heeft opgesomd algemeen bekende plaatsen zijn bij christenen waar mensen met problemen worden ondergebracht en hij niet concreet kan bevestigen dat zijn zus daar in het verleden heeft verbleven, kan andermaal niet overtuigen. Uit nalezing van het gehoorverslag van 29 augustus 2017 (p. 14) blijkt duidelijk dat verzoekers zijn zus wel degelijk soms vertelde waar ze is en hij tevens enkel plaatsen kon opnoemen waar zij heeft verbleven:

"Maar u zei dat ze altijd verplaatst?

- Als ik haar bel zegt ze mij: ik ben in deze kapel, dan zegt ze dat ze op een andere plaats is
- In het begin zeiden ze mij niet waar ze zou blijven.
- Maar nu ik haar bel van hier zegt ze dat ze van die plaats en dan naar een andere plaats.

Zegt zij wel waar ze is?

- Terwijl ik hier ben wel, maar toevallig, als ik haar vraag. Sami regelt de tijden wanneer ik haar kan bellen. Als ik haar bel, dan is dat geen lang gesprek, maar 10 minuten ofzo.

Op welke plaatsen heeft ze gezeten?

- Al-Mansura daar is een klooster. In Alexandrië, daar is ook een speciale plaats voor sociale gevallen. Soms heeft de kerk ook huizen die eigendom zijn van de kerk, maar niet openlijk. Daar logeert ze ook."

Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Daarbij komt nog dat het niet kan overtuigen dat de kerk na ruim vier jaar nog steeds geen duurzamere oplossing zou hebben bedacht. Verzoeker wist ook slechts vage antwoorden te geven op de vraag waarom de kerk l. niet op een vaste veilige plaats installeert of naar het buitenland zendt, hoewel hij luidens zijn verklaringen de enige is die nog contact met haar houdt en zijn relaas volledig rond haar is geconcentreerd. In het verzoekschrift verliest verzoeker zichzelf in loutere beweringen waar hij stelt dat de macht van de kerk in Egypte overschat wordt en in sommige gevallen mensen al tien jaar door de kerk verborgen gehouden worden zonder een echte oplossing. De informatie waaruit verzoeker citeert, handelt immers over religieuze vrijheidsbeperking en de ontvoeringen van christelijke vrouwen en meisjes door extremisten, doch heeft geen betrekking op de werking van de kerk in dergelijke kwesties. Het gegeven dat christenen tot een minderheidsgroep behoren in Egypte houdt, in tegenstelling tot wat verzoeker poneert, in geen geval in dat de kerk niet in staat zou zijn een duurzame oplossing te vinden voor christelijke vrouwen, waaronder de zus van verzoeker, die ondergedoken leven. Minstens mag worden verwacht dat verzoeker, die als enige contact houdt met zijn zus, hier concrete verklaringen over weet af te leggen.

Voorts spreekt verzoeker zichzelf tegen waar hij aanvankelijk stelt dat hij H. nooit heeft gezien om dan later te verklaren dat H. verscheidene keren naar zijn woning kwam met andere mensen. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij de vraag niet volledig begreep en dacht dat de vraag betrekking had op het tijdstip voor het eerste contact met zijn zus, komt gekunsteld over en is duidelijk na reflectie tot stand gekomen teneinde zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Daarbij komt nog dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor verklaarde dat H., toen hij de tweede en derde keer bij hem thuis kwam, vergezeld was met respectievelijk 20-25 man en 10 man (adm. doss., stuk 32, gehoorverslag 8 juni 2015, p. 25), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor te kennen gaf dat dit telkens met vier of vijf man was (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 29 augustus 2017, p. 16). Verzoeker citeert uit een artikel geschreven door dr. M. Jelilic van de Universiteit van Maastricht omtrent getuigen van feiten die zich jaren geleden afspeelden en de geheugenvervorming die ermee gepaard kan gaan. Hij benadrukt dat het in zijn geval gaat over gehoren die zich ruim twee en vier jaar na de feiten afspelen en is de mening toegedaan dat geheugenvervorming niet uit te sluiten is.

In dit verband wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekers zijn gegrift, zodat hiervan, ongeacht het lange tijdsverloop, een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. *In casu* heeft de commissaris-generaal diverse tegenstrijdigheden en incoherenties tussen de (openvolgende)

verklaringen van verzoeker vastgesteld met betrekking tot zijn belagers. Dat al deze opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van zijn vluchtrelaas, te wijten zouden zijn aan het lange tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, ongeacht het gaat om feiten van jaren geleden, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan. Gelet op het feit dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoeker zijn gegrift, kan de verwijzing van verzoeker naar het artikel waarin vermeld wordt dat herinneringen vertekend kunnen zijn, niet overtuigen temeer de verschillen in het geval van verzoeker aanzienlijk verschillende situaties schetsen. In verzoekers verklaringen in het kader van zijn eerste gehoor is er sprake van een kleine meute aan zijn deur, terwijl uit zijn verklaringen in het kader van zijn tweede gehoor blijkt dat H. met slechts enkele kompanen kwam. Dat verzoekers verklaringen hieromtrent zo uiteen lopen, schaadt, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Waar verzoeker opwerpt dat het feit dat hij zijn eerste gehoor aflegde zonder advocaat, een bijkomende stress met zich meebracht, merkt de Raad op een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit niet er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een correct antwoord kan formuleren op de gestelde vragen. Bovendien kan uit het gehoorverslag van 8 juni 2015 niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze.

Ook kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar deze stelt dat het feit dat verzoeker zijn Belgisch visum reeds aanvraag op 5 juni 2013 terwijl luidens verzoekers verklaringen de problemen werkelijk ernstig werden nadat de scheiding, dat een feit werd op 26 juni 2013, was voltooid, de geloofwaardigheid van de causale link tussen zijn beweerde problemen en zijn vertrek uit Egypte ondergraaft. Waar verzoeker ter verklaring hiervoor opwerpt dat hij dit deed uit voorzorg omdat H. er door zijn volmacht zeker zou achter komen dat hij zijn zus heeft helpen onderduiken en uit het echt te scheiden, weet hij niet te overtuigen. Zo verklaarde verzoeker dat hij, toen zijn zus haar man verliet, gewoon in zijn appartement bleef wonen tot het vonnis was uitgesproken en zij effectief gescheiden was en hij er anderhalve maand zonder probleem bleef wonen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 29 augustus 2017, p. 12). Dat hij uit voorzorg al een visum zou hebben aangevraagd, terwijl hij toen nog geen zwaarwichtige problemen heeft gekend, acht de Raad dan ook niet geloofwaardig.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas zwaar wordt geschaad door zijn houding ten aanzien van potentiële oplossingen. Indien verzoeker werkelijk de beweerde problemen zou hebben gehad, moet men er van uitgaan dat hij ook op een reële manier nadacht over potentiële oplossing vóórdat hij overging tot de drastische stap van emigratie, waarbij hij zijn hele leven in Egypte achterliet. Dit blijkt echter niet uit verzoekers verklaringen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden het volgende vastgesteld:

“Ten eerste werd u gevraagd of u elders in Egypte kon gaan wonen om problemen te vermijden (zie CGVS 1, p. 28). Daarop antwoordde u dat ze u overal zouden vinden gezien u bij een verhuis uw identiteitskaart zou moeten tonen. ‘Via mensen’ zouden ze dat dan te weten komen. U kon verderop echter niet toelichten waarom en via wie H.(...) van uw nieuwe verblijfplaats zou horen.

Ten tweede werd u gevraagd of het niet mogelijk was de politie in te schakelen. Hierop zei u dat H.(...) niet lang genoeg aan uw deur bleef voor de politie om tussenbeide te komen (zie CGVS 2, p. 19). De vraag doelde uiteraard eerder op het indienen van een klacht. Specifiek daarnaar gevraagd antwoordde u dat H.(...) misschien iemand zou betalen om u iets aan te doen, of dat de politie dadelijk zou concluderen dat een kwestie tussen een christen en een moslim met staatsveiligheid te maken heeft en dan misschien zelfs u zou arresteren (zie CGVS 2, p. 19). Dit zijn echter louter hypothesen. Bovendien kan het bezwaarlijk overtuigen dat u zou nalaten de politie in te zetten tegen iemand die u herhaaldelijk met de dood bedreigde (zie CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 17) uit vrees dat hij u iets zou kunnen aandoen. Vervolgens werd u gevraagd waarom u de politie niet kon betrekken, gegeven dat u, volgens uw verklaringen, uw zaak kon stofferen met getuigenissen en een scheidingsvonnis dat de oorsprong van het probleem toelicht. Daarop zei u dat de politie u niet constant kan bewaken, dat H.(...) misschien heel boos zou worden en dat u de politie niet vertrouwde omdat jullie ervaring hebben dat ze jullie niet beschermen (zie CGVS 2, p. 19-20). Uw stelling dat de politie niet kan of wil tussenkomen blijft echter hypothetisch gezien u het volgens uw verklaringen niet probeerde. Men mag verwachten van iemand in de voorgehouden situatie dat hij meer moeite zou doen om politiebescherming te bekomen.

Ten derde werd u gevraagd of het mogelijk was te bemiddelen via de familie van H.(...) (zie CGVS 2, p. 20). Dan bleek duidelijk dat u deze mogelijkheid nog helemaal niet had verkend of overwogen. U suggereerde dat de familie van H.(...) toch niets zou kunnen doen en u stelde dat ze hun eigen zoon

zouden helpen (zie CGVS 2, p. 20). Dit zijn opnieuw louter hypothetische stellingen. U voegde ook dadelijk toe totaal niet op de hoogte te zijn van de samenstelling van de familie (zie CGVS 2, p. 20)."

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie niet verder komt dan loutere hypothetische stellingen en hij aldus in gebreke blijft. De door verzoeker aangehaalde informatie waaruit moet blijken dat de politie christenen geen adequate bescherming kan bieden en bemiddeling tussen christenen en moslims voor problemen zorgt, heeft geen betrekking op verzoeker zelf en doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker nooit geprobeerd heeft om politiebescherming te bekomen of om te bemiddelen met de familie van H. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, stelt het CGVS niet dat bovenstaande pistes sowieso de beweerde problemen zouden oplossen, doch, indien hij daadwerkelijk problemen zou hebben gekend omwille van de hulp die hij heeft verleend aan zijn zus, kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij die pistes zou hebben verkend en uitgeprobeerd. Het feit dat verzoeker dat kennelijk niet deed, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn problemen.

Tot slot is het niet geloofwaardig dat, de manifeste onredelijkheid van H. in acht genomen, hij zou wachten tot 2015 met verzoekers broer en zus te viseren gezien verzoeker al zo'n twee jaar vetrokken en buiten zijn bereik was. Verzoekers uitleg dat H. zijn familie viseerde nadat hij wist dat verzoeker het land verlaten had, neemt de Raad om dezelfde reden niet aan. Ook al zou H. pas in 2015 geweten hebben dat verzoeker vetrokken was, dan nog mag verwacht worden dat H., vermits hij verzoeker nooit te pakken kreeg, reeds eerder zijn familie zou viseren. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde problemen met H. omwille van de kwestie met zijn zus, kan evenmin geloof worden gehecht als zouden zijn zus en broer omwille van diezelfde reden het land hebben verlaten of ondergedoken leven.

In deze benadrukt de Raad nog dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers vraag om internationale bescherming.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: *"Uw identiteitsdocumenten, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw werkdocumenten, de overlijdensaktes van uw ouders en uw medische documenten ondersteunen uw identiteit, uw gezinssituatie, uw gezondheidstoestand en uw werk. Het CGVS stelt deze elementen niet in vraag. De identiteitskaart en geboorteaktes van I.(...) en de documenten rond het huwelijk en de scheiding van I.(...) inclusief de volmacht ondersteunen haar huwelijk, haar scheiding en haar teruggedraaide bekering. Het CGVS trekt deze elementen in de huidige beslissing evenmin in twijfel. Enkel de verklaring van de pastoor ondersteunt uw persoonlijke problemen. Dit is echter een document van gesolliciteerde aard waardoor de bewijswaarde ervan beperkt is. Dit kan dan ook niet opwegen tegen alle bovenstaande bevindingen die u vluchtrelaas ondergraven."* Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal de door verzoeker bijgebrachte stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Aangezien verzoeker op generlei wijze aantoont dat hij in Egypte om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt geviserd met het oog op vervolging, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het behoren tot een sociale groep *in casu* niet dienstig. De Raad benadrukt te dezen dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om

internationale bescherming wordt vervolgd. De verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Wat betreft de situatie van de kopten in Egypte, verwijst de Raad voorts nog naar wat volgt.

2.7. De argumentatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota dat de situatie voor kopten in Egypte nog heel gevaarlijk is en de verwijzing in dit verband naar algemene informatie over aanvallen tegen christenen door IS, informatie welke overigens volledig aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier, volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (*"Country Policy and Information Note. Egypt: Christians"* van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 3 juli 2017), blijkt evenwel dat eind 2013 de rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismen om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

De Raad erkent voorts dat koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota evenmin concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming niet heeft aangetoond. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Zo verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn specifieke hoedanigheid als koptisch christen blootgesteld wordt aan een specifiek risico op ernstige schade, verwijst de Raad naar bovenstaande overwegingen.

2.8.3. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van deze informatie dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. In zoverre verzoeker voorgaande beoordeling betwist vermits de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met actuele gebeurtenissen zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde recente nieuwsberichten, wijst de Raad erop dat Cedoca de veiligheidssituatie in Egypte voortdurend opvolgt. Toekomstige ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van dit rapport opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld dat Egypte kenmerkt, wordt deze COI Focus versneld geüpdatet door Cedoca. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en

nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.

Bovendien zijn de door verzoeker bijgebrachte nieuwsberichten niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Egypte zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Egypte is gesteund.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.9. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is en heeft hij zich bij zijn tweede gehoor laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.13. Waar verzoeker *in fine* vraag om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor nader onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.14. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS